

Kuollut kuin kivi

Uusi hyytävä
trilogia Vuoden
johtolanka 2025
-palkitulta!

MAX
MANNER

BAZAR

MAX MANNER

Kuollut kuin kivi

Murhaloru 1

BAZAR

1. painos
Murhaloru-trilogian 1. osa

© Max Manner ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:
sivu 7, "I'm on Fire" san. Bruce Springsteen
sivu 95, "Hiljaa yössä" san. Tapio Kallervo Lahtinen

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-403-807-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

”Think about that, Malorie. It all kind of happened in a row, each step allowed the next step to happen. All because we weren’t stagnant. We took risks. Now you’ve got to do the same.”

Josh Malerman, *Bird box*

PROLOGI

1985

Sinä yönä kenenkään ei ollut määrä kuolla.

Sielun Veljet lauloivat lastenhuoneen keltaisista seinistä ja komeroon piilotetusta peltirummusta.

Vaikka kappale oli yksi hänen suosikeistaan, loppuun kuunnellun C-kasetin rosoinen sointi ärsytti. Oli selailtava radiokanavia, kunnes kohdalle osui raspikurkkuinen Springsteen, joka lauloi isän jättämästä, yksin kotiin jääneestä pikukutyöstä.

Hey, little girl, is your daddy home?

Did he go away and leave you all alone?

Huomio hakeutui auton ulkopuolelle. Edessä avautuvaa öistä torialuetta peitti paksu sateen jälkeinen usva, jota olisi voinut leikata veitsellä. Katse kiinnittyi vieressä kohoavaan metallitolppaan ja päätyi sen huipulla värisevään peltiseen kupuun. Tuulilasille pisaroituneen sumun läpi erottui katulamppua ympäröivä halo. Hehku levisi kosteuden pehmittämänä mattona auton ylle. Keinovalon maitomainen hohde hyväili Toyotan kylkiä, sen kajo valui märkää metallia pitkin helmapellin kautta asvaltille. Keulan edessä loiste irtosi autosta ja upposi kosteina kiilteleviin nupukiviin.

Yksittäinen utuun piirtyvä ihmishahmo ohitti parkkipaikan etäältä ja liukeni huuruun.

Piti raottaa ikkunaa ja villatakin kaulusta. Rintataskusta löytynyt savukerasia rapisi. North State, ei filtteriä. Tulitikkuaskissa luki Sampo. *Hehkumattomia trustivapaita tulitikkuja, keskisäältä 50 kappaletta, Tukkukauppojen Oy*. Tikkuun leimahti liekki, ja tupakka syttyi. Syvään vetäisty henkonen pisteli keuhkoja. Saat syövän ja kuolet, vaimo aina toisteli. Hällä väliä, hän ajatteli, kun huomio siirtyi kojelaudassa erotuvaan kelloon. Vartin yli neljä. Pakonomaiset ajatukset palasivat rockfestivaaliin. Huono-onniset paskiaiset, hän ajatteli, kun viikkoja vallinnut helle oli siirtynyt matalapaineen alta rajan yli itään ja festivaalialue oli muuttunut savivelliksi. Ei niin, että hän olisi piipahtanut paikan päällä toteamassa tapahtuneen tai että hän olisi kuullut korvia särkevän musiikin ja nähnyt humaltuneen nuorison savisine vaatteineen. Mutta hän oli ajanut festivaalialueelle johdattavan reitin eilisillan ja kuluneen yön aikana viidesti ja saanut arvatenkin ajantasaisen kuvan illan kulusta. Hän oli seurannut ajoradan vieressä kulkevaa kevyenliikenteen väylää ja antanut auton lipua hiljakseen, odottanut jonkun kaupunkiin päin löntytävän nostavan peukalonsa ja pyrkivän kyytiin. Niin ei ollut hänen harmikseen käynyt ja hän oli ollut jo hylätä ajatuksen palaamisesta.

Siitä huolimatta hän tiesi tekevänsä juuri sen vielä kertaalleen.

Aina hän palasi.

Huomio kiinnittyi säksättävään moottorin ääneen, kun kuplavalokkari kaartoi kadulta vinoparkkiin ja pysähtyi kauimmaiseen ruutuun. Auton ajovalot sammuiivat ja hytissä leimahtivat

liekit. Kaksi punaisina hehkuvaa tulipäätä, hän näki ja heilautti katseensa parkkialueen vastakkaiseen reunaan.

Tuhka karisi ikkunanrakoon. Oli aikaa ajatella elämää. Avioliittoakin, joka muistutti enää pelkkää naurettavaa muodollisuutta. Miettikö vaimo samaa, sitä hän oli lakannut suremasta jo vuosia sitten. Hänelle riittivät auto, vapaus ja vastaanpanematon vietti. Toive siitä, että hän saisi kyytiinsä jotain nuorta ja kaunista, ehkä jotain koskematontakin. Että hän kohtaisi jonkun, joka olisi syystä tai toisesta vietävissä. Että se joku olisi riittävän ajattelematon ja kokematon erehtyäkseen nousemaan kyytiin.

Tupakka paloi huomaamatta loppuun, sen tulikuuma nysä oli polttaa sormiin vesikellot. Sätkä sai pudota ikkunanraosta kadulle. Jos hän kohtaisi jonkun kyytiä kaipaavan, hänellä olisi mukana kaikki tarvittava. Viina houkutteli useimpia. Kuljettajan penkin alla piilotteli lituskainen pullo pontikkaa, kaksi lisäpulloa löytyi tavaratilasta. Takapenkillä odotti ruutukuviainen huopa, sen voisi levittää melkein mihin tahansa.

Oli aika kääntää virta-avainta.

Märkä aamuöinen lehtimetsä tuoksui huumaavalle. Edessä siintävä asfalttitien mutka piiloutui sumupatjan sisään. Vesi narskui tennareissa. Äänentoistolaitteiden pauhu oli vaihtunut kosteiden lehtojen rikkumattomaan hiljaisuuteen.

– Kuinka pitkä matka tästä on? vaaleahiuksinen kysyi.

– Pari kolme kilsaa, edellä kulkeva vastasi. – Neljä korkeintaan.

– Paljonko kello on?

– Kaksikymmentä vaille viisi, tummakutrinen sanoi.

– Helveti. Mutsi saa raivarin. Lupasin tulla viimeistään kolmeksi.

– Sulla meni turhan lujaa, sä sammuit.

He kävelivät tienlaitaa. Voimat olivat lopussa, ja kävely-matka tuntui lohduttoman pitkältä.

– Toivottavasti mutsi ei ole hereillä, kun ehdin himaan. Pidetään pieni paussi, vaaleahiuksinen ehdotti, suuntasi bussi-pysäkkiä vartioivan peltikatoksen alle ja lysähti voipuneena istumaan.

Edellä kävellyt seisahtui, kääntyi takaisin ja istuutui vierelle. Hän riisui molemmat tossunsa. Farkunlahkeisiin oli takertunut kosteita heinänkorsia.

– Ai helvetti, kivat rakot kantapäissä. Tossut hiertää ja kaikki on ihan hiekassa.

– Kuka käski mennä vaatteet päällä mereen?

Tummahiuksinen pyyhki jalkapohjiaan. Märkä iho tuntui rypyiseltä ja kylmältä.

– Oltais kastuttu muutenkin. Onneksi Eput oli sentään hyvä. Ihan mieletön bändi.

– Syrjä on ihana. Pelottaa vaan mennä kotiin. Mutsi tap-paa mut, jos se herää.

– Me tullaan vielä kipeiksi, usko huviksesi. Molemmilla on kohta keuhkokuume.

– Saataispa kyyti, vaaleahiuksinen haaveili.

– Ei täällä ketään liiku, eka bussikin lähtee vasta parin tunnin päästä.

– Tulis edes taksi.

– Heh. Onko sulla muka rahaa?

– Ei.

– Siinä tapauksessa me kävellään, tummahiuksinen päätti märkää tennistossua sovitellen. – Reilu tunti ja ollaan melkein...

Lause keskeytyi, kun mutkan takaa välähtäneet ajovalojen keilat pyyhkäisivät vastapäistä metsikköä.

– Auto, pystyyn kavahtanut totesi toivorikkaana. – Lifta-
taanko?

Vetistä huntua perässään vetävä auto hurautti vauhdilla
ohi.

– Näemmä ei.

– Se ei edes hidastanut.

– Tuskin edes huomasi meitä, joten se siitä, tummatukkainen
totesi.

He talsivat taas palan matkaa, kunnes tie valaistui uudel-
leen, ja vaaleahiuksinen katsahti taakseen.

– Se teki uukkarin.

– Ihan sama, tummatukkainen tuumasi, – tuskin se nyt-
kään pysähtyy.

Takaa saapuva auto hidasti kulkuaan, ja vaaleahiuksinen
vilkaisti uudelleen olkansa yli.

– Se hiljentää.

– Annetaan sen mennä, perässä kävelevä vastasi.

Auto lipui ohi ja seisahtui muutaman metrin päähän.

– Miten niin *annetaan mennä*, sehän tarjoaa kyytiä.

Tummahiuksinen katsahti autoon epäillen.

– Tyyppi voi olla kuka tahansa sairas kusipää.

Edellä kulkeva ohitti paikalleen seisahtuneen auton
kosketusetäisyydeltä. Takaluukussa luki kromatuin kirjaimin
Corolla. Hän vilkaisti auton sisälle. Kuljettaja näytti kumartu-
van pelkääjänpuoleiselle ovelle. Ikkuna raottui, kun vaalea-
hiuksinen oli kohdalla.

– Minne tytöt talsii?

– Himaan.

– Ei jäädä juttelemaan, jäljessä kulkeva kuiskasi.

Auto kulki tien reunassa astelevien rinnalla.

– Eikö kyyti kelpaa?

- Me kävellään, tummahiuksinen vastasi.
- Kyydissä pääsisi keskustaan.
- Kiitos ei, tummahiuksinen totesi päättäväisesti.
- Olisitte kymmenessä minuutissa perillä. Autossa on lämmin, löytyy juotavaakin.
- Usko jo, me kävellään.
- Omapahan on asianne, kuljettaja murahti ja painoi kaasua.
- Kaiken maailman kahjoja..., tummahiuksinen puuskahti. Edellä kävellyt seisahtui.
- Mulle ois kyyti kelvannut. Sehän oli yksin, meitä on kaksi.
- Ai jonkun tuntemattoman tyyppin autossa, vai? tummahiuksinen päivitteli. – Älä unta näe.
- Edelle ennättäneen auton jarruvalot syttyivät.
- Helvetti, äijä ei näytä luovuttavan.
- Mitä tehdään? vaaleahiuksinen kysyi. – Hypättäiskö vaan kyytiin?
- Eikä hypätä, nyt kävellään.
- Ei se meille mitään mahda.
- Tummahiuksisen aprikoiva katse käväisi tien laitaan pysähtyneessä autossa.
- Haluatko sä oikeasti ottaa sen riskin?

Kahtatoista minuuttia myöhemmin Toyota seisoi asfaltilta poikenneen juurakkoisen metsätien varressa. Auton takavalot hehkuivat punaisina rubiineina, moottori oli yhä käynnissä ja kaksi ovista retkotti sepposen selällään. Radiossa Popeda muistutti pitkästä kuumasta kesästä ja siitä, kuinka se mullistaisi maailman. Niin kävisi väistämättä, sillä yksi autossa matkanneista oli ehtinyt kuolla.

Luku 1

PEILI

Hän katsoi itseään peilistä. Ammattilaisen tekemä meikki oli maksanut neljäsataa euroa. Ehostus peitti vähäiset arvet ja muutkin epäkohdat, se sai kaiken näyttämään silotellulta ja hehkuvalta. Jos jotain rumaa oli jäljellä, se piilotteli ihon alla, syvällä kasvojen suojissa. Rumuus oli hänen sisällään, se eli aivoissa. Siellä syntyivät myös tarinat, eivätkä nekään olleet aina kauniita. Hän oli menestynyt ja rikas, palvottukin, ainakin kirjailijana. Kuuluisa Roosa Viima.

Peilistä tuijotti kuitenkin vieras ja halveksittava ihminen. Turhautunut ja tunteeton nainen. Läpeensä tympääntynyt, saamaton ja tyhjä ideoista, pelkkä kuori ilman sisältöä. Kulissin pystyssä pitäminen oli houkutellut hänet säälittäviin tekoihin. Hän oli päätenyt lainaamaan, varastamaan ja muokkaamaan, käyttänyt muita ja muiden tekemisiä säälittä hyväkseen. Hän ei kyennyt enää uudistumaan, vaikka sitä, nimenomaan sitä häneltä, helvetti soikoon, odotettiin. Hän oli lukenut kansainvälisiä mestariteoksia ja mennyt vaikutteiden imemisessä sallittua pidemmälle. Hän oli kopioinut ja plagioinut surutta, muuttanut tekstejä mieleisekseen ja pelännyt pala kurkussa kiinni jäämistä. Milloin koittaisi tuomion päivä, kun valot sytytettäisiin ja hän seisoi näyttämöllä alastomana, valmiina tunnustuksiin? Senkin, ettei hänestä ollut enää

vastaamaan huutoon. Ettei hän kyennyt astumaan kuplastaan vaan jatkoi pakkomielteisenä huijausta ja kulkisi tänäänkin toden ja valheen rajapinnalla, kuin pettävällä jäällä. Menettämisen pelko, hän ajatteli ja katsoi valehtelijaa silmiin. Jotkut pelkäsivät menettävänsä puolison tai lapsensa, toiset ehkä vanhempansa. Oli niitä, jotka pelkäsivät sotaa ja sairautta, useimmat kavahtivat kuolemaa.

Hän taas...

Hän pelkäsi menettävänsä kunnian lisäksi maineensa ja sen myötä toimeentulonsa, mahdollisesti myös sielunsa sekä järjen rippeet. Paljastuminen saisi kuvion sortumaan, se merkitsisi hänelle jalkojen alta pettävää juoksuhiekkaa. Tai ei, ehkä hän pelkäsi eniten unohdusta ja pilkkaa. Sitä, että lukijat hylkäisivät hänet ja hänet tyrkättäisiin parrasvaloista häpeälliseen pimeyteen. Kyllä, hän pelkäsi asemansa menettämistä ja toisten paremmuutta, vaikkei ikipäivänä sitä ääneen myöntäisikään. Hän oli väsynyt hymyilemään ja teeskentelemään, esittämään menestyskirjailijaa.

Hän katsoi kelloa. Enää kymmenisen minuuttia. Ahdistavista ajatuksista oli päästävä edes hetkeksi, sillä pian hän astuisi susien eteen, eikä susille riittänyt mikään.

Häntä oksetti. Paniikkikohtaus, hän ajatteli, sille ei saisi antaa valtaa. Oli yritettävä rentoutua. Mieleen hiipi vanha tuttu keino. Hän avasi suuren meikkipussin. Läpinäkyvä esine oli sileä, kova ja pitkänmallinen. Kardemumma, kahdeksan grammaa, luki kyljessä. Hän siirtyi kylpyammeen viereen, raotti etupihalle antavaa ikkunaa ja istahti ammeen reunalle. Avasi putkilon muovisen korkin ja naputteli sätkän esiin. Löysi mekkonsa taskusta sytyttimen ja nuuhkaisi sätkäpaperiin kääristyä ruohoa. Tarkisti taas ajan.

Kahdeksan minuuttia. Hän ehtisi hyvin, hän oli tehnyt tämän ennenkin.

Kun sytyttimeen leimahti liekki, oveen koputettiin.

– Äiti?

Roosa jähmettyi aloilleen. Sytytin sammui.

– Niin? hän sanoi ja ääni oli särkyä.

– Kaikki ovat jo paikalla.

– Okei, Roosa huikkasi, siirtyi wc-istuimen viereen ja painoi huuhtelunapista. – Olen tulossa.

– Mulla on muutakin asiaa, Sofia sanoi.

– Odottaisit nyt, Roosa ärähti, työnsi sätkän kardemumma-putkiloon ja piilotti sen meikkipussiinsa. Suipisti huuliaan, kun ne piti punata uudelleen. Sulki huulipunapuikon, laski sen pesualtaan viereen ja pörrötti hiuksiaan. Henkäisi tuohetumuksen sisältään, meni ovelle ja naksautti lukituksen auki.

– Mikä ihmeen hätä sinulla on?

Hiuksensa palmikoinut Sofia väisti käytävälle astuvaa äitiään.

– Oot pari minuuttia myöhässä.

Roosa hymähti ja lähti liikkeelle.

– Hyvää kannattaakin odottaa.

Sofia seurasi perässä.

– Taas sä diivailet.

Roosa pysähtyi portaiden yläpäähän.

Alakerrasta kuului puheensorinaa.

– Sattuu olemaan varaa, Roosa totesi ja kurkisti kaiteen yli. – Ovatko kaikki tosiaan paikalla?

Sofia nyökkäsi.

– Niin Sarita väitti.

Se tekopirteä loinen, Roosa ajatteli. Viima -fan clubia pyörittävä, mediapersoonaksi itseään kutsuva Sarita Tuulos ärsytti

päivä päivältä enemmän. Ämmä olisi ilman häntä pelkkä mitäänsanomaton tyhjäntoimittaja ja julkkisten hännystelijä.

– Siinä tapauksessa..., Roosa tuumasi ja oli jo ottamaisillaan alas suuntaavan askeleen.

– Odota, mekonhihaan tarttunut Sofia pyysi. – Saisinko mä lainata tänään sun autoa?

– Mikset pyydä isältä? Roosa ihmetteli

– Iskä tuskin antaa Porschea.

– Mihin tarvitset autoa? Roosa kysyi ja luotasi valheen ja totuuden eroja tyttärensä silmistä. Joskus ne olivat hiuksenhienoja, sen verran taitavaksi tytärkin oli jo oppinut.

– Tapaan paria kaveria kaupungilla, käydään kahvilla. Lupaen tulla ajoissa kotiin, Sofia vannoi.

– Keitä kavereita? Roosa tiukkasi.

– Elinan ja yhden Millan.

– Jos auto on viimeistään kymmeneltä kotipihassa, saatan harkita asiaa.

Sofian kasvoille levisi kiitollinen hymy.

– Mä lupaan, hän vakuutti, kun alhaalta kuului miehen tunnistettava ääni. – Sitten toinen juttu.

– Noh?

– Iskä taitaa olla vähän huppelissa.

– Niinpä tietysti, Roosa tuhahti. Laskeutui sitten porras kerrallaan välitasanteelle ja pakotti hymyn kasvoilleen.

Portaiden alapäässä odotti vastaanottokomitea. Jostain loittomalta kantautui puheensorinaa.

– Sieltä sitä tullaan, vaimoan varronnut Lauri sanoi tullessaan halaamaan.

– Haiset viinalle, Roosa sihahti ja irrottautui miehensä otteesta.

– Tästä se lähtee, Sarita Tuulos hehkutti. – Oi, kun näytät ihastuttavalta, nainen lirkutti ja ojensi kukkaseppeleen. – Katso, se sopii täydellisesti mekon väreihin, laita ihmeessä päähäsi.

Ei helvetti nyt tätäkin, Roosa ajatteli asettaessaan seppelettä päähänsä.

– Oijoi, tuohan kruunaa kaiken, Sarita Tuulos ihasteli ja kääntyi kohti atriumia. – Tadaa, joka ainut istumapaikka on täytetty.

Roosa katsahti merenrantavillan alakertaa hallitsevaan aulamaiseen tilaan.

– Täällä on muutenkin niin kotoisan ihanaa, Sarita Tuulos sirkutti innostuneena, astui sitten askeleen lähemmäs ja mädalsi ääntään. – Jos tehdään niin, että minä aloitan ja pyydän sinut sisään, saat jatkaa siitä, kuten sovittiin.

On siinä meillä seremoniamestari, Roosa ajatteli kireä hymynkare huulillaan.

Sarita Tuulos nosti peukkua ja käveli yleisön ohi kohti panoraamana avautuvaa ikkunaseinää ja pyörähti sitten ympäri. – No niin, hän sanoi yhtenä hymynä. – Rakkaat ystävät, on aika aloittaa. Roosa Viima julkaisee tänään kymmenennen Solveig Saros -trillerinsä nimeltä *Pimeyden portti*.

Parikymmenpäinen yleisö puhkesi aplodeihin.

– Ennen kuin kutsumme itse kirjailijan estradille, muutama sana tilaisuuden kulusta. Ihan ensin haluan kiittää kirjailijaa siitä, että saimme tulla tänne ihastuttavaan Villa Viimaan todistamaan tätä hetkeä ja...

Sanoja seurasivat uudet aplodit.

– ...ja kuulemaan Roosan tuoreimpia kommentteja teoksesta, ehkä kertomaan muutamalla sanalla kirjoitustyöstä ja

tulevaisuuden suunnitelmista. Kuin kirsikkana kakun päälle hän on lupautunut lukemaan otteen uutuuskirjasta.

Jostain kuului ihasteleva huokaus.

– Heti haastattelun jälkeen on luvassa kuohuvaa, pientä suolaista ja täytekkästä. Pitopöytä suorastaan notkuu herkuista, se löytyy tämän tilan perältä, sinne on pystytetty myös baari, käyttäkää sitä ahkerasti. Tarjoiluja tullaan nauttimaan takanani näkyvällä terassilla, josta avautuu ihastuttava merenranta-äkymä. Vielä kerran lämpimästi tervetuloa! Sarita Tuulos toittoti. – Ja erityisesti tervetuloa meidän kaikkien suosikkikirjailija Roosa Viima!

Roosa tunsu katseet ihollaan yleisön eteen kävellessään. Hän kävi edessään istuvia silmämääräisesti läpi, kun suosionosoituksista ei ollut tulla loppua. Takarivillä näkyi kustantamon väkeä, kustannustoimittaja Paula-Annina Peri, jota ilman yksikään kirja ei olisi nähnyt päivänvaloa. Graafikko Samuli Frey, lahjakas mutta kritiikkikammainen tyyppi, joka piti itseään maailmanluokan taiteilijana. Näiden vieressä rinta rinnan tyylikäs kustantajakaksikko Gunnar ja Store Sakse, eikä kyse ollut veljeksistä. Miesten edessä istui kirjojen oikeudet maailmalle myynyt Essi Wahlsten, joka halusi kai näyttää tyylieltyltä ranskalaisleidlta, mutta tuli usein pilanneeksi sofistikoituneen vaikutelman samppanjäpässään. Sitten oli kaikki kirjat äänikirjoiksi lutenut näyttelijä Krisse Kivi ja tämän vieressä harmaahiuksinen, aavistuksen George Clooneyta näyttävä Saksan-kustantaja Helmut Behr, jonka tiivistä ja siksi paljonpuhuvaa katsekontaktia Roosa halusi tietoisesti välttää.

Keskiriviltä erottuivat Rakel ja Tuomas Sointula, teko-pyhät Viiman perhettä mielistelevät naapurit, vieressään valokuvaaja Vexi Puhakka, joka hakeutuusi taas viskiryyppyn

toivossa Laurin seuraan. Puhakan rinnalla näkyi karkäs aikakauslehden toimittaja Iines Taipale, tämän edessä taas kaikissa kirjoissa asiantuntemuksellaan auttanut rikoskomisario ja Sofian kummisetä Risto Vasama. Eturivin oli valannut Sarita Tuuloksen lisäksi vanha opiskelutoveri ja nykyinen kaupungin kirjastonjohtaja, luottoystävä Suvi Nordman. Lisäksi tilaisuuteen oli saapunut valikoitu joukko Solveig Saros -kirjojen faneja. Ihmisiä, joita Roosa tuskin muisti edes etunimeltä.

Kun aplodit olivat vaimenemaan päin, Roosa otti huikan sivupöydälle asetetusta vesipullosta, tarttui kirjaan ja nosti sen kohti kattoa.

– Tässä se on, uusin romaanini, hän julisti ja sai aikaan raikuvat suosionosoitukset.

Joku huuteli hurraata, joku toinen komppasi innostunein eläköön-huudoin.

Roosa vilkaisi sivulleen, palautti huomionsa yleisöön ja teki innostusta rauhoittlevan eleen.

– Tänne on varattu useampi kappale uutuusteosta, joten muistakaa ottaa omanne, kukaan ei saa jäädä ilman.

– Saako ottaa kaksi? hihkaisi joku kirjafriikeistä.

Roosan kasvoille levisi väkinäinen hymy, kun hän nyökkäsi.

– Sovitaan niin, lupaan signeerata molemmat kappaleet. Sitten itse asiaan, hän sanoi ja katsoi pitelemäänsä romaania.
– Lupasin lukea teille lyhyen otteen kirjasta. Pohdin aikani sopivaa katkelmaa ja päätin, etten valitse kohtausta ennalta vaan napataan se lennossa. Sopiihan tämä kaikille?

Kuulijat myöntivät yhteen ääneen.

– Hyvä, Roosa sanoi ja osoitti eturivin ystäväänsä. – Suvi, oletko niin ystävällinen ja valitset mieleisesi tekstinpätjän?

Aloiltaan noussut Suvi Nordman teki työtä käskettyä, ja Roosa taitteli valitun aukeaman esiin.

– Vain muutama rivi, kuten sanoin, hän totesi, – meillä on tänään murhien lisäksi muutakin tekemistä.

Huoneen perältä kuului tirskahdus.

Roosa selvitti kurkkunsa ja alkoi lukea:

– *Solveig kyyristyi puisen penkin viereen. Hän oli ehtinyt levittää lattialle kaikki löytämänsä esineet. Valkovihreä tupakka-aski ja Colt-sytytin. Jokunen rypistynyt seteli ja pari kolikkoa, ei luottokortteja. Foliopaperiin kääritty fileerausveitsi, jossa musta kuminen kädensija sekä pitkä ja ohut, mitä ilmeisimmin huippuunsa teroitettu terä. Oliko kyseessä surma-ase, sitä oli tässä vaiheessa mahdotonta sanoa. Ainakaan veitsessä ei näkynyt verisiä jälkiä, Solveig totesi ja nosti katseensa esineistä. Hän oli siirtänyt keittiön verhoja päästääkseen ulkoa tulvivan valon kunnolla sisään. Metsänreunassa ei näkynyt liikettä. Katse käväisi suljetussa ulko-ovessa. Jos tappajaksi epäilty astuisi nyt sisään ja yllättäisi hänet, kukaan ei kuulisi huutoa. Ehkä kukaan ei saisi koskaan tietää, mitä hänelle tapahtui kolmensadan kilometrin päässä kotoa, Solveig ajatteli. Samassa hän havahtui siihen, kuinka...*

Roosa nosti katseensa ja sulki kirjan kannet.

Yleisö pysytteli hiirenhiljaa.

– Lisää! joku huudahti ja rikkoi samalla hiljaisuuden.

– Vielä pari riviä, joku toinen kuului pyytävän.

– Pahoittelen, Roosa vastasi ja laski kirjan pöydälle.

– Loput saatte lukea itse.

Uudet aplodien aallot hivelivät Roosan itsetuntoa, niiden aiheuttama tunne oli suoranaista huumetta.

Sarita Tuulos nousi aloiltaan ja siirtyi Roosan vierelle.

– Uppoudutaan seuraavaksi lyhyen haastattelun pariin.

Tunnin kuluttua kuulijat olivat siirtyneet huvilan merenpuoleiselle terassille nauttimaan tarjoilusta. Väki oli jakaantunut ryhmiin, ja Roosa sekä Sarita Tuulos pendelöivät parhaansa mukaan niiden välillä.

Tummiin pukuihin ja viininpunaisiin liiveihin sonnustautunut kustantajakaksikko seisoskeli lähellä sisäänkäyntiä. Kuusikymppiset miehet erotti toisistaan vain kaulan alla komeilevien rusettien väristä ja niiden sävyihin istuvista taskuliinoista sekä siitä, että Gunnar Sakse sattui olemaan kalju ja Store Saksea muutaman sentin pidempi.

– Meidän pitää puhua hänen kanssaan myyntiluvuista ja muutamasta muustakin seikasta, kumppaniaan kohti nojautunut Gunnar Sakse kuiskasi.

– Toki, muttei tänään, eikä varsinkaan täällä, Store vastasi ja nyökkäsi ohi kävelevälle Sarita Tuulokselle.

– Kaikki hyvin herroilla?

– Kaikki on vallan erinomaisesti, herrasmiesmäisen kohteliaasti käyttäytyvä Gunnar Sakse vastasi.

Sarita Tuulos kohotti lasiaan ja riensi seuraavien uhriensa kimppuun.

– Viime vuoden myynti jäi reilut kymmenisen tuhatta nidettä edellisvuodesta, Gunnar Sakse intti. – Ennakkomyyntin perusteella alavireinen trendi näyttää jatkuvan.

Store Sakse koetti hillitä kumppaninsa huolia.

– Puhutaan näistä kotona, jos sopii.

Kun väljässä mekossaan kohdalle pelmahtanut Roosa varasti kustantajien huomion, terassin vastakkaisella laidalla seisova Rakel Sointula katsoi Roosaan nenäänsä nyrpistellen.

– Voi että, miten mautonta, hän kuiskutti.

– Mikä niin? Tuomas Sointula kysyi kulmat rypyssä ja hörppäsi kuohuvaa.

”Pikku-Maija **murhasi**, laski **veret** isästä...”

Roosa Viima on lukkiutunut kotinsa kylpyhuoneeseen. Alakerta kuhisee julkistamisjuhlan vieraita, mutta Roosa on väsynyt esittämään menestyskirjailijaa. Kirjoitusjumi vaivaa, kaikki ideat – omat ja varastetut – on käytetty, mikään ei tunnu miltään. Teini-ikäisen tyttären vaativa koputus ovella havahduttaa Roosan. Ei auta muu kuin punata huulensa ja jatkaa näyttölemistä.

Muutaman tunnin päästä kustannusalan väki, kirjailijan fanit ja menestyksen liepeillä siipeilevät ovat saaneet riittävästi toisistaan. Juhlista kotiutuva rikoskomisario Risto Vasama joutuu kuitenkin tekemään pikaisen paluun apua pyytävän kirjailijaystävänsä luokse. Roosan kylpyhuoneeseen on ilmestynyt outo kivenmurikka ja peiliin kirjoitettu loru, jonka lapsellisuus vain korostaa sen karmivuutta.

Kuollut kuin kivi aloittaa Murhaloru-dekkaritrilogian, jonka pirullinen juoni kietoutuu kirjailijan lähipiiriin ja jonka pahantekijällä on puistattava tapa jättää jälkeensä ruumiin lisäksi makaaberi loru. Kuinka monta säettä on vielä kirjoittamatta?

9 789524 038072

84.2 ISBN 978-952-403-807-2

www.bazarkustannus.fi

Kannen suunnittelu Mika Tuominen